

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Tomáše Zubka a soudců JUDr. Daniely Kabátové a Mgr. Davida Mařádka ve věci

žalobkyně: **Ing. Jarmila N.**, narozená dne xxx
bytem xxxzastoupená advokátem JUDr. Petrem Langerem, Ph.D., LL.M.
sídlem Sokolská třída 1331/31, Moravská Ostrava, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **ha-vel internet s.r.o.**, IČO 25354973
sídlem Olešní 587/11A, Muglinov, 712 00 Ostrava
zastoupená advokátkou Mgr. et Bc. Petrou Juřátkovou
sídlem nábrž. Přemyslovců 867/8, 779 00 Olomouc

o neplatnost výpovědi z pracovního poměru,

o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 25. 9. 2029 č. j. 85 C 226/2020-293,

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I **potvrzuje**.

II. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku II **mění** takto:

Žalobkyně je povinna zaplatit žalované náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně ve výši 79 387 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. et Bc. Petry Juřátkové, advokátky se sídlem nábrž. Přemyslovců 867, Olomouc.

III. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 8 913 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. et Bc. Petry Juřátkové, advokátky se sídlem nábrž. Přemyslovců 867, Olomouc.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dagmar Karkošková.

Odůvodnění:

1. Přípisem ze dne 30. 3. 2020 žalovaná sdělila žalobkyni, že jí dává výpověď z pracovního poměru podle ustanovení § 52 písm. c) zákoníku práce, neboť „v souvislosti s rozhodnutím zaměstnavatele o organizačních změnách na provozním oddělení se stala její pracovní pozice mzdové účetní nadbytečnou“.
2. Žalobkyně se žalobou podanou u okresního soudu dne 29. 7. 2020 domáhala určení neplatnosti předmětné výpovědi z pracovního poměru. Žalobu odůvodnila tím, že byla u žalované zaměstnána v pracovním poměru na základě pracovní smlouvy ze dne 20. 7. 2010 jako mzdová účetní. Měla za to, že nebyly splněny předpoklady pro podání výpovědi z pracovního poměru podle ustanovení § 52 písm. c) zákoníku práce, neboť žalovaná nepřijala žádné rozhodnutí o organizační změně, natož aby s takovým rozhodnutím žalobkyni seznámila. Žalovaná přitom přijala do pracovního poměru novou zaměstnankyni Bc. Miluši T., která dříve u žalované pracovala, přičemž tato fakticky žalobkyni nahradila, neboť jí nadále příslušela mzdová agenda, čemuž odpovídaly i jednotlivé emaily zasláné bezpečnostní ředitelkou a manažerkou integrovaného systému Bc. Radkou R. B. v dubnu 2020 zaměstnancům žalované. Žalobkyni tak neodpadla ani část její dosavadní pracovní náplně, kterou v plném rozsahu převzala nová zaměstnankyně Bc. Miluše T., tudíž se žalobkyně nestala pro žalovanou nadbytečnou a nemohla jí být dána výpověď podle § 52 písm. c) zákoníku práce.
3. Žalovaná s žalobou nesouhlasila, přičemž zdůraznila, že při předání samotné výpovědi byla žalobkyně seznámena s organizačními změnami a jejich důvody. Žalobkyně měla v popisu práce oblast mzdovou a personální, telekomunikační a finanční. Pokud jde o finanční oblast, v této nedošlo ke změně, nicméně v první řadě v případě mzdové a personální oblasti žalovaná v březnu roku 2020 uskutečnila výběrové řízení na externí zpracování mezd a z tohoto vyplynulo, že i nejdražší zájemce o poskytování externího zpracování mezd požadoval odměnu, která byla o cca 50 % nižší, než činily celkové mzdové náklady žalované na zaměstnávání žalobkyně. Žalovaná se proto rozhodla provést od 4. 6. 2020 outsourcing mzdové agendy žalované mimo žalovanou na externí mzdovou účetní. Pokud jde o dále oblast telekomunikační, na počátku března 2020 z jednání žalované se společností T-Mobile Czech Republic a.s. (v textu rozsudku dále jen jako „společnost T-Mobile“) vyplynulo, že uvedená společnost nově od 2. 6. 2020 provede změny v poskytování telekomunikačních služeb v rámci smlouvy uzavřené se žalovanou, v důsledku čehož odpadla u žalobkyně z její pracovní náplně podstatná část, neboť administraci telekomunikačních služeb si nadále prováděli sami zaměstnanci žalované. Bc. Miluše T. není zaměstnána u žalované namísto žalobkyně a vykonává v pracovním poměru v podstatném rozsahu své pracovní náplně oblast související s poskytováním dotací z evropských strukturálních fondů, dále zajišťuje oblast certifikace ISO, administrativu v oblasti integrovaného systému, administraci v oblasti ochranných známek, pracovního lékařství, komplexní zajištění systému BOZP a PO a systému firemního vzdělávání. Bc. T. disponuje (na rozdíl od žalobkyně), potřebným vzděláním, odbornými znalostmi a dlouhodobými praktickými zkušenostmi právě v oblasti poskytování dotací z evropských strukturálních fondů a oblasti certifikace. Bc. Miluše T. dále zajišťuje pro žalovanou externě služby mzdové účetní.
4. Okresní soud v Ostravě rozsudkem ze dne 9. 6. 2022, č. j. 85 C 226/2020-174 určil, že výpověď z pracovního poměru daná žalovanou žalobkyni přípisem ze dne 30. 3. 2020, doručená žalobkyni téhož dne, podle § 52 písm. c) zákoníku práce je neplatná, a současně žalovanou zavázal zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení 62 984 Kč k rukám jejího zástupce do tří dnů od právní moci rozsudku. Okresní soud konstatoval, že vzhledem k tomu, že žalobkyně popřela, že by byla seznámena s rozhodnutím zaměstnavatele (žalované) o příslušné organizační změně – zrušení pozice mzdové účetní, poučil žalovanou podle § 118a odst. 3 o. s. ř. o povinnosti prokázat své tvrzení, že žalobkyně byla s tímto rozhodnutím seznámena nejpozději při předání výpovědi z pracovního poměru. Jednatel žalované sice v rámci své účastnické výpovědi uvedl, že žalobkyni seznámil při předání výpovědi s organizačním rozhodnutím spočívajícím ve zrušení pozice mzdové účetní, nicméně se jedná o tvrzení jednatele žalované proti tvrzení žalobkyně, proto se okresnímu soudu

jevila jako klíčová výpověď svědkyně Bc. Radky R. B., která se předání výpovědi žalobkyni jako jediná další zúčastnila. Okresní soud však považoval svědkyni Bc. R. B. za zcela nevěrohodnou, neboť jednak byla před podáním své výpovědi seznámena s dosavadním průběhem řízení a jednak má zájem na výsledku sporu, protože z kontextu její výpovědi a účastnické výpovědi jednatele žalované vyplývá, že měla na starost (řešila) rozvázání pracovního poměru s žalobkyní a případný neúspěch ve sporu (náklady řízení, případná náhrada mzdy z titulu neplatného rozvázání pracovního poměru) „může jít za ní“. Okresní soud dále uvedl, že v rámci posuzování věrohodnosti procesní obrany žalované nemohl přehlédnout „náhody“ a časový sled událostí, které rozvázání pracovního poměru s žalobkyní provázely. „Náhodou“ bylo pro potřeby svědkyně Bc. R. B. v únoru 2020 zřízeno nové místo asistentky, zrovna v době kdy Bc. Miluši T. běžela výpovědní doba, která měla skončit 31. 3. 2020. „Náhodou“ byla svědkyně Bc. R. B. upozorněna na Bc. Miluši T. a toto místo jí nabídla. Dne 6. 3. 2020 společnost T-Mobile oznámila žalované ukončení dosavadní rámcové smlouvy ke konci května 2020 s tím, že nová rámcová smlouva bude rozhodně za jiných podmínek než dosavadní, a hned je řešeno pracovní vytížení žalobkyně a případný outsourcing mzdové agendy žalované. Jsou ihned dotazovány (kdy přesně, nebylo zjištěno, avšak odpovědi přicházejí od 16. 3. do 22. 3. 2020) mzdové a účetní firmy či OSVČ za jakou částku by mzdovou agendu pro žalovanou vykonávaly, kdy opět „náhodou“ není oslovena žalobkyně, přestože má aktivní živnostenské oprávnění, což žalovaná věděla (musela vědět). Je opět „náhodou“ oslovena Bc. Miluše T., která má však přerušené živnostenské oprávnění a která předloží nejvýhodnější nabídku. Tyto nabídky jsou už dne 24. 3. 2020 svědkyní Bc. R. B. vyhodnoceny a již 26. 3. 2020 je přijato organizační rozhodnutí jednatele žalované o zrušení pozice mzdové účetní a rozvázání pracovního poměru s žalobkyní, kdy 30. 3. 2020 je pak žalobkyni předána výpověď z pracovního poměru. Okresní soud sice nikterak nezpochybňoval, že outsourcing mzdové agendy může být (je) pro žalovanou ekonomicky výhodný a že některé shora uvedené události se staly náhodně, avšak těch náhod je za krátkou dobu (cca 4 až 6 týdnů) podle názoru okresního soudu „nějak moc“, aby to byly pouze náhody a nikoliv „náhody“. S ohledem na výše uvedené okresní soudu usoudil, že hlavním důvodem rozvázání pracovního poměru s žalobkyní nebyla nadbytečnost (úspora finančních prostředků za interní mzdovou účetní), ale zbavení se zaměstnance, který není vůči zaměstnavateli úplně loajální (žádost o zvýšení mzdy, přestože dohoda byla, že žádosti o zvyšování mzdy nebudou), za současné pomoci kamarádce svědkyně Bc. R. B., a to jak zaměstnáním, tak externí spoluprací při zpracování mezd zaměstnanců žalované. Oznámení společnosti T-Mobile ze dne 6. 3. 2020 se pak okresnímu soudujevilo nikoli jako příčina, ale jako prostředek k rozvázání pracovního poměru s žalobkyní. Okresní soud uzavřel, že žalovaná předně neprokázala, že by žalobkyně byla nejpozději při předání výpovědi z pracovního poměru seznámena s organizačním rozhodnutím zaměstnavatele – zrušení pozice mzdové účetní, proto není splněna základní podmínka výpovědi z pracovního poměru podle § 52 písm. c) zákoníku práce. Nemůže se tak jednat o platné právní jednání, proto okresní soud žalobě vyhověl.

5. K odvolání žalované Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 7. 12. 2022, č. j. 16 Co 199/2022-216 předcházející rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k dalšímu řízení. Odvolací soud předně nepovažoval za důvodnou námitku žalobkyně, že se nestala nadbytečnou, i kdyby skutečně došlo k přijetí rozhodnutí o organizační změně (spočívající v tom, že výpočet mezd a agenda s tím související bude zpracovávána externě a že z tohoto důvodu je pozice mzdové účetní nadbytečná), neboť odpadla jen část její pracovní náplně a žalovaná jí nenabídla změnu pracovního poměru, a dále že neobstojí ani námitka žalobkyně, že tzv. externí zpracování mzdové agendy představuje zastírání „švarcsystému“. Zároveň odvolací soud uvedl, že hodnocení výpovědi svědkyně Bc. R. B. soudem prvního stupně neodpovídalo zásadě volného hodnocení důkazů podle ust. § 132 o. s. ř., proto uložil soudu prvního stupně, aby se řádně zabýval hodnocením provedených důkazů, a to zejména výpovědi svědkyně Bc. R. B., a v této souvislosti zvážil i provedení dalších důkazů, které byly navrhovány na podporu či ke zpochybnění věrohodnosti výpovědi této svědkyně, a vypořádal se rovněž s námitkami žalobkyně, které se týkají hodnocení důkazů ohledně samotné existence rozhodnutí žalované o organizační změně a s tím spojené nadbytečnosti žalobkyně.
6. Okresní soud následně rozsudkem identifikovaným v záhlaví tohoto rozhodnutí žalobu zamítl a žalobkyni zavázal zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení 97 715 Kč k rukám její zástupkyně do

tří dnů od právní moci rozsudku. Po doplnění dokazování dospěl soud prvního stupně k následujícímu závěru o skutkovém stavu. Žalobkyně se s žalovanou dne 20. 7. 2010 dohodla tak, že žalobkyně bude pro žalovanou osobně pracovat jako mzdová účetní dle pokynů žalované, za což bude pravidelně odměňována. Žalobkyně měla u žalované na starosti kromě mezd i administraci tarifů u společnosti T-Mobile, s níž byla žalovaná dohodnuta, avšak s ohledem na změnu dosavadních podmínek administrace, kterou žalovaná nemohla ovlivnit, rozhodla dne 26. 3. 2020 o tom, že pracovní místo žalobkyně bude zrušeno a mzdové účetnictví bude u žalované řešeno nadále tak, že jej bude vykonávat jiná osoba externím způsobem, přičemž za takovou osobu byla vybrána dosavadní asistentka Bc. R. B. Bc. Miluše T. S rozhodnutím ze dne 26. 3. 2020 byla žalobkyně stručným způsobem dne 30. 3. 2020 seznámena jednatelem žalované Ing. Pavlem H. za přítomnosti svědkyně Bc. Radky R. B., přičemž byla žalobkyni zároveň i předána výpověď z důvodu nadbytečnosti.

7. Z hlediska právního posouzení soud prvního stupně předně zdůraznil, že byl vázán shora uvedenými právními závěry odvolacího soudu, proto se dále zabýval obecnými předpoklady pro podání výpovědi ve smyslu § 52 písm. c) zákoníku práce a námitkami žalobkyně, že výpověď je s ohledem na neurčitost výpovědního důvodu v ní obsaženého neplatná, že celá organizační změna byla pouze simulovaná se skutečným záměrem zbavit se žalobkyně coby nepohodlného zaměstnance a že žalobkyně neměla být s organizační změnou ze dne 26. 3. 2020 (pakliže tato byla vůbec učiněna, což žalobkyně rozporovala) řádně seznámena nejpozději ke dni dání výpovědi. Pro posouzení věci bylo dle okresního soudu naprosto zásadní vyhodnocení jednotlivých svědků, přičemž jednoznačně uzavřel, že ani jednoho z nich nelze považovat za nevěrohodného. Aby totiž soud mohl uzavřít, že vyslechnutý svědek je nevěrohodný, musí existovat konkrétní a relevantní skutkové okolnosti zjištěné v konkrétní projednávané věci. Žalobkyně přitom v řízení uváděla mnohdy zcela banální okolnosti, které měly mít vliv na věrohodnost jednotlivých svědků (např. hlídání dětí svědkyně B. svědkyní K. před 15 lety nebo že některé svědkyně spolu chodí na obědy) a pakliže by soud měl skutečně uzavřít, že některý svědek (či svědci) je nevěrohodný, musela by zde existovat nějaká naprosto konkrétní okolnost ve smyslu výše uvedeného (např. jednoznačně prokázaný vztah svědka k účastníkovi řízení – v projednávané věci tedy např. k jednatelem žalované nebo k žalobkyni), neboť v opačném případě by bylo velice snadné jakéhokoliv svědka „znevěrohodnit“ a naopak velmi obtížné cokoliv prokázat. V projednávané věci však žádná taková zásadní okolnost (natož více okolností) vedoucí k nevěrohodnosti svědka (svědků) soudem prvního stupně shledána nebyla.
8. Okresní soud pokládal za klíčovou svědkyni Bc. Radku R. B., přičemž mj. ve vztahu k ní žalobkyně uplatňovala řadu námitek stran její věrohodnosti. Vzhledem ke změně v osobě předsedy senátu v průběhu řízení považoval okresní soud za vhodné tuto svědkyni s ohledem na její důležitost vyslechnout opětovně, přičemž nezaznamenal žádné známky svědčící o tom, že by svědkyně jakkoliv fabulovala či záměrně zatajovala rozhodné skutečnosti. Svědkyně vypovídala plynule, neprojevovala „podezřelé“ známky nervozity či naopak přehnané sebedůvěry a její výpověď logicky vysvětlovala skutkový děj a nebyla v rozporu s listinnými důkazy či ostatními svědky. Pakliže se v pořadí druhé výpovědi svědkyně objevovaly určité nepřesnosti, lze to přisuzovat prostému plynutí času a slábnutí paměťové stopy. Ačkoliv svědkyně v rámci své v pořadí druhé výpovědi poté, co zástupce žalobkyně avizoval, že bude mít větší množství dotazů, uvedla, že pro odstup času je možné, že množství rozhodných skutečností již nebude znát, měl okresní soud za to, že z tohoto prohlášení svědkyně nelze dovozovat žádné závěry; naopak se okresnímu soudu jevílo takové vyjádření svědkyně jako logické za situace, kdy byla dopředu upozorněna na to, že ve vztahu k ní budou pokládány další obsáhlé otázky, a to k událostem (v době výslechu) starým více než tři roky. Přátelský vztah uvedené svědkyně s Bc. T. nebyl v řízení přímo prokázán a již vůbec nebylo prokázáno, že by svědkyně měla nějaký konkrétní osobní zájem na tom, aby na místo žalobkyně nastoupila Bc. T.; pakliže mezi Bc. B. a Bc. T. byly například větší sympatie než mezi první jmenovanou a žalobkyní, okresnímu soudu se jevílo jako krajně nepravděpodobné, že by pouze z tohoto důvodu svědkyně Bc. B. riskovala trestní stíhání své osoby a dvakrát po sobě by zcela úmyslně křivě vypovídala, a to navíc za situace, kdy v řízení ani nebyl prokázán negativní vztah mezi touto svědkyní a žalobkyní. Okresní soud se zároveň oproti předcházejícími zrušenému prvostupňovému rozhodnutí nadále nedomníval, že by případný neúspěch žalované ve sporu „mohl jít“ za svědkyní, jelikož tato o nadbytečnosti žalobkyně ani

o výpovědi sama nerozhodovala a v rámci svého výsledku se vyjádřila tak, že takový případný neúspěch by se jí jakožto zaměstnanec žalované nijak nedotkl.

9. V případě svědkyně Bc. T. okresní soud rovněž uzavřel, že nebyly zjištěny jakékoliv příznaky svědčící o nevěrohodnosti, vypovídala v podstatných bodech shodně jako svědkyně Bc. B., přičemž jisté rozpory nelze považovat za nikterak zásadní, natož za takové, které by měly vést k nevěrohodnosti svědkyně (jedné či druhé). V podstatných bodech se svědkyně Bc. T. shodovala i s výpověďmi obou svědkyň ze společnosti Daně a audit s.r.o., o jejichž věrohodnosti okresní soud neměl nejmenších pochyb, a dále i se svědkyní Janou D. Jestliže v listině „informace o dočasné pracovní neschopnosti zaměstnanec“ ze dne 16. 12. 2020 je v kolonce „profese“ stran Bc. T. uvedeno „mzdová účetní“, považoval okresní soud za zcela logické vysvětlení samotné svědkyně, která uvedla, že lékař měl ve svých záznamech uvedenou původní profesi svědkyně – ze samotné listiny každopádně nelze dovozovat, že by svědkyně měla být u žalované zaměstnaná jako mzdová účetní, a tedy v rámci své výpovědi uvádět nepravdu. Žalobkyně dále poukazovala na to, že svědkyně Bc. B. a Bc. T. se v při svých výpovědích rozcházejí v tom, jakým způsobem měly být spočítány mzdy za duben 2020. Okresní soud obecně konstatoval, že každý svědek vnímá a popisuje realitu svým vlastním způsobem a aby mohl být přijat závěr, že si výpovědi dvou svědků navzájem odporují, musí jít o rozpory vskutku významného charakteru, přičemž takové zásadní rozpory mezi oběma svědkyněmi nebyly shledány. Svědkyně Bc. T. uváděla, že mzdy za duben 2020 zpracovávala Bc. B., neboť měla živnost obnovenou až od června uvedeného roku, kdežto Bc. B. vypověděla, že mzdy za duben zpracovávaly obě svědkyně společnými silami. Je zjevné, že Bc. T. celou situaci mohla brát tak, že s ohledem na svou pozastavenou živnost mzdy formálně byly za uvedený měsíc zpracovány Bc. B., ačkoliv se na takovém zpracování sama podílela. Vysvětlení svědkyně Bc. B. okresní soud považoval za zcela logické a v souladu s listinnými důkazy (zejména výpisem z živnostenského rejstříku stran Bc. T.).
10. Svědkyni D. okresní soud rovněž považoval za věrohodnou, když v podstatných bodech vypovídala prakticky shodně jako svědkyně T., a to například stran toho, jakým způsobem se Bc. T. opětovně stala zaměstnancem žalované či jak byla Bc. T. předána obálka týkající se výběrového řízení. Důvodem pro případnou nevěrohodnost svědkyně pak v žádném případě nemůže být pouze to, že v minulosti hlídala děti svědkyni B. Pokud svědkyně K. uvedla, že o výpovědi s nikým nehovořila, ačkoliv bylo následně svědkyní Bc. B. potvrzeno, že právě Bc. B. svědkyni říkala, že bude vyslechnuta a čeho se má výsledek týkat, pak to lze spíše připsat její nervozitě než záměru toto zatajit, když v ostatním vypovídala obdobně jako ostatní svědci. Nicméně i v případě, že by z tohoto důvodu měla být uvedená svědkyně nevěrohodná a její výpověď tak v zásadě nepoužitelná, pro rozhodnutí soudu by byly zcela dostačující ostatní důkazy. Svědkyně M. i P. lze jednoznačně považovat za zcela věrohodné, přičemž tyto svědkyně zjevně neměly jakýkoliv zájem na výsledku sporu a shodně potvrdily pravost a obsahovou správnost nabídek na externí zpracování mezd. Pokud přitom svědkyně M. byla v minulosti sousedkou Bc. T., je taková skutečnost zcela irelevantní a okresní soud znovu opakoval, že ani taková skutečnost nemůže vést sama o sobě k případné nevěrohodnosti svědka. Svědci B. a H. sice vskutku hovořili o špatných vztazích mezi Bc. B. a žalobkyní, nicméně oba uváděli, že toto jim bylo známo z doslechu, resp. se o tom „po firmě povídalo“; navíc samotný případný špatný vztah žalobkyně a Bc. B. by, jak bude vysvětleno níže, neměl na výsledek řízení vliv. Stejně tak i v případě prokázání pravdivosti toho, co dle svědkyně H. měl údajně jednatel žalované říci na vánočním večírku, tedy že se měl v žalobkyni zklamat a z toho důvodu se s ní rozloučit, by taková skutečnost byla zcela irelevantní z hlediska právního posouzení věci. Konečně u svědkyň Ing. C. a Ing. B. rovněž nebylo zaznamenáno záměrné uvádění nepravd či zamlčování skutečností, byla patrná absence jakéhokoliv bližšího sepětí s žalovanou a zájmu na výsledku sporu. Ačkoliv společnost Daně a audit s.r.o., jejímiž jednatelkami obě zmiňované svědkyně jsou, pro žalovanou vykonává daňovou činnost, nemohou být pouze na základě této okolnosti obě svědkyně nevěrohodné. Svědkyně vypovídaly plynule, bez jakýchkoliv významných rozporů a obě potvrdily pravost a obsahovou správnost nabídky společnosti Daně a audit s.r.o. do výběrového řízení žalované. Okresní soud podrobně nerozebíral účastnické výpovědi žalobkyně a jednatele žalované, neboť pro jejich výsledek nebyly splněny podmínky ust. § 131 o. s. ř. – účastníky řízení tvrzené skutečnosti se totiž podařilo prokázat ostatními důkazy. Přesto i pokud by k nim mělo být přihlédnuto, na shora uvedených závěrech soudu by nemohly ničeho

změnit. V případě toho, co uvedl jednatel žalované, lze zkonstatovat, že toto odpovídalo mj. výpovědi svědkyně Bc. B., a pakliže zde byly jisté rozpory, nelze je považovat za nikterak zásadní. Výpověď žalobkyně pak v podstatě stojí osamocně. Pokud žalobkyně uváděla, že nebyla jednatelem seznámena s organizační změnou, pak si lze snadno představit, že žalobkyně s ohledem na svou konsternovanost nemusela vnímat a zapamatovat si vše, co jí jednatel žalované řekl.

11. Pokud jde dále o listinné důkazy v řízení provedené, a to nejprve jednotlivé emaily zasílané Bc. B. zaměstnancům žalované, tak z této e-mailové komunikace podle názoru okresního soudu vyplývá v zásadě to, co v rámci své svědecké výpovědi uváděla Bc. B., tedy že Bc. T. přebírala kromě mzdové agendy další činnosti (viz např. e-mail ze dne 5. 5. 2020). Je přitom zároveň pochopitelné, že pro zaměstnance žalované byla důležitá především otázka mezd, čemuž zjevně odpovídají i jednotlivé emaily, a stejně tak je logické, že někteří zaměstnanci (viz výpověď svědkyně H. a svědka B.) považovali Bc. T. za novou mzdovou účetní namísto žalobkyně. Soud prvního stupně neshledal důvod, proč by žalovaná měla „běžným“ zaměstnancům sdělovat skutečnost, že Bc. T. bude mzdy zpracovávat jakožto osoba samostatně výdělečně činná a jaký typ smlouvy s ní byl v tomto směru uzavřen. Skutečnost, že Bc. T. mzdovou agendu pro žalovanou vykonávala externím způsobem, byla prokázána výpověďmi Bc. B., Bc. T. a také Nikol P., která uvedla, že výplatní pásky posílá Bc. T. e-mailem, a to v odpoledních či večerních hodinách, což zcela koresponduje s tím, co uvedly prvé dvě jmenované svědkyně. Posledně uvedenou svědkyni okresní soud hodnotil rovněž jako zcela věrohodnou. Okresní soud měl za to, že žalované se podařilo prokázat pravost a obsahovou správnost listiny zachycující rozhodnutí o organizační změně, neboť uvěřil svědkyni B., která vypovídala tak, že listinu zpracovávala, i když si byla vědoma toho, že takové rozhodnutí nemusí být podle práva v písemné podobě, neboť v případě obdobných záležitostí preferovala právě formu písemnou. Ačkoliv svědkyně dále uváděla, že rozhodnutí o tom, že bude u žalované zřízena nová pracovní pozice a na ni přijata Bc. T., naopak v písemné podobě neměla, okresní soud v tomto neshledal žádný rozpor, neboť je zřejmé, že písemnosti týkající se skončení pracovního poměru, a to navíc právním jednáním ze strany žalované, měly právě pro žalovanou větší relevanci a není tak nijak zarážející, že záležitosti související s výpovědí chtěla mít svědkyně vyhotovené v písemné podobě. Neshledal důvod pozastavit se ani nad tím, že svědkyně koncept takového rozhodnutí ze svého počítače případně smazala, a to i za situace, kdy takový soubor nemohl zabírat větší množství místa na disku. Svědkyně takovým rozhodnutím disponovala v listinné podobě a nebylo tak nejmenšího důvodu mít je uloženo i elektronicky.
12. Okresní soud neshledal (žalobkyní tvrzenou) neurčitost výpovědního důvodu. Ačkoliv odůvodnění obsažené v samotné výpovědi je poměrně kusé, přinejmenším po uskutečnění jeho výkladu podle ust. § 555 a § 556 o. z. nelze dospět k závěru, že by výpověď byla z toho důvodu neplatná. Z následného chování stran, a to především při předání výpovědi žalobkyni jednatelem žalované, lze usuzovat na to, že žalobkyni byl zřejmý důvod výpovědi, neboť jednatel žalované tuto blíže specifikoval tím, že žalovaná si nadále nemůže dovolit zaměstnávat mzdovou účetní s ohledem na stávající počet zaměstnanců. Důvod ve výpovědi vymezený tak lze považovat za dostatečně určitý. V řízení bylo prokázáno, že žalovaná se v důsledku toho, že společnost T-Mobile neměla zájem na dalším pokračování smlouvy s žalovanou za stávajících podmínek, rozhodla, že agenda mzdového účetnictví, kterou doposud měla na starosti žalobkyně, bude nadále řešena externím způsobem prostřednictvím uzavřené smlouvy s osobou samostatně výdělečně činnou, a to z toho důvodu, že žalobkyni odpadla velká část jejích pracovních úkolů u žalované. Jednatel žalované proto učinil rozhodnutí o organizační změně, které, ačkoliv nemusí být v písemné podobě, sepsala svědkyně Bc. B. v podobě listiny označené jako „Zápis z porady ze dne 26. 3. 2020“. Její obsah zároveň odpovídá objektivní skutečnosti – změně smluvních ujednání s T-Mobilem, jež byla prokázána mimo jiné listinnými důkazy, a rovněž tomu, že náplní práce žalobkyně byla mj. administrace telefonních čísel zaměstnanců. V důsledku rozhodnutí o organizační změně přijatého žalovanou se žalobkyně stala vskutku nadbytečnou. Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla u žalované zaměstnána jako mzdová účetní, je zcela nepochybné, že s ohledem na zrušení této pracovní pozice se žalobkyně pro žalovanou v důsledku rozhodnutí o organizační změně stala nadbytečnou. Konečně posledním předpokladem pro výpověď podle § 52 písm. c) zákoníku práce je příčinná souvislost mezi nadbytečností

zaměstnanec a organizační změnou. I tento předpoklad v projednávané věci naplněn byl, neboť nebyl rozhodnutí žalované o organizační změně, žalobkyně by mohla nadále pro žalovanou pracovat jako mzdová účetní a důvod vymezený ve výpovědi by dán nebyl. Bylo zcela irrelevantní, jakým způsobem proběhlo či případně neproběhlo výběrové řízení na externí mzdovou účetní. Okresní soud vzhledem k výsledkům provedeného dokazování neměl pochyb o tom, že žalovaná skutečně oslovila konkrétní subjekty s poptávkou po externím zpracovávání mezd, přičemž dle výsledků takového výběrového řízení uzavřela smlouvu s Bc. T., nicméně, i v případě že by žalovaná bez jakéhokoliv výběrového řízení přímo oslovila Bc. T. a této takovou pozici nabídla, na celé situaci (a rozhodnutí soudu) by toto ničeho nezměnilo. Bylo zcela na uvážení žalované, s kým se takovým způsobem dohodne a je tedy naprosto irrelevantní i to, jaké subjekty žalovaná ve výběrovém řízení oslovila – navíc je zcela pochopitelné, že žalovaná se nejprve obracela na ty, se kterými již měla nějakou pozitivní zkušenost, když navíc u žalované fungoval benefitní program pro zaměstnance, na jejichž doporučení se k žalované dostane někdo nový. Žalovaná tak zároveň ani nemusela nabízet nové místo externí účetní přímo žalobkyni a z toho, že tak neučinila, nelze vyvozovat jakékoli důsledky. O účelovosti tvrzení stran výběrového řízení nespovídá ani to, že na pracovní pozici skladníka žalovaná uskutečňovala nabídku prostřednictvím internetu – je totiž nabíledni, že asistentku pro provozní a bezpečnostní ředitelku je třeba vybrat důkladněji, a případně i na základě doporučení než skladníka. Není podstatné ani to, že organizační změnou sledovaný efekt nebyl později dosažen nebo že se přijatá organizační změna posléze ukázala jako neúčinná.

13. V řízení bylo naprosto klíčovým posouzení otázky, zda žalobkyně byla seznámena s organizační změnou, kterou uskutečnila žalovaná, a to nejpozději ve výpovědi z pracovního poměru, neboť v opačném případě by výpověď bylo nutno vyhodnotit jako neplatnou. Výpověď žalobkyni předal jednatel žalované Ing. Pavel H. na schůzce dne 30. 3. 2020, přičemž tomuto předání byla přítomna svědkyně Bc. Radka R. B., kterou okresní soud hodnotil jako věrohodnou svědkyni, a to i co do popisu schůzky, na které došlo k předání výpovědi žalobkyni. Svědkyně v rámci obou svých výpovědí u soudu prakticky shodně popsala, že jednatel žalované žalobkyni sdělil, že interní mzdové účetní s ohledem na aktuální počet zaměstnanců není potřeba, přičemž zřejmě i uvedl konkrétní počet takových zaměstnanců. Žalobkyni tak v podstatě bylo řečeno, že její pracovní místo jakožto interní mzdové účetní bylo zrušeno a z toho důvodu je žalobkyni dávána výpověď, čímž zároveň byla žalobkyně seznámena s organizační změnou, která výpovědi předcházela. Ačkoliv žalovaná v řízení tvrdila, že žalobkyně byla s organizační změnou podrobně seznámena, v řízení naproti tomu bylo prokázáno to, že žalobkyni nebyla žalovanou vysvětlena smluvní situace týkající se společnosti T-Mobile, která byla popsána v organizační změně (tj. v zápise z porady ze dne 26. 3. 2020). Nicméně za situace, kdy zákon ani judikatura vyšších soudů neurčují, jakým konkrétním způsobem k seznámení o organizační změně má dojít, není vyžadováno, aby zaměstnanec byl informován o veškerých pohnutkách, souvislostech a detailech organizační změny. Vztaheno na projednávanou věc, žalovaná splnila svou povinnost spočívající v seznámení žalobkyně s organizační změnou, když taková změna byla ve výsledku představována zrušením pracovního místa žalobkyně, což žalobkyni jednatelem žalované sděleno bylo, a to při předání výpovědi, tedy ještě včas. V uvedené souvislosti nelze přehlížet další důvod svědčící ve prospěch věrohodnosti svědkyně Bc. B., kdy svědkyně, jež měla být dle žalobkyně podrobně seznámena s průběhem sporu (což zároveň v řízení i částečně najevo vyšlo, nicméně samo o sobě nemůže zpochybňovat výpověď svědkyně), by za takové situace v případě, že by chtěla vypovídat ve prospěch žalované, jistě uvedla, že jednatel žalované žalobkyni s organizační změnou podrobně seznámil, jak v řízení tvrdila žalovaná – svědkyně však konstantně v rámci obou svých výpovědí podala skutkovou verzi o stručném seznámení žalobkyně s tím, že její pracovní místo bude zrušeno. Okresní soud na závěr uvedl, že obecně je možné, že spory mezi účastníky mohou být motivem, či pohnutkou k přijetí organizačního opatření, jímž je zrušeno pracovní místo zaměstnance, nicméně tato skutečnost sama o sobě nemusí znamenat, že jejím jediným smyslem je jej poškodit. Proto i pokud jednatel žalované na vánočním večírku skutečně prohlásil, že se v žalobkyni zklamal a z toho důvodu se s ní rozloučil, jak značně nejistě uváděla svědkyně H., tedy jinými slovy, že z důvodu zklamání z žalobkyně přistoupil k organizační změně, která však nesměřovala k poškození žalobkyně, nýbrž úspoře finančních prostředků žalované, jak bylo v řízení prokázáno, byl takový postup zcela po právu a v souladu se zákoníkem práce. Stejný závěr platí z totožných důvodů i pro případ, pokud

by zde skutečně byl negativní vztah mezi Bc. B. a žalobkyní (ten nadto prokázán nebyl). Množství námitek žalobkyně zároveň představovalo pouhé spekulace, které se však v řízení nepodařilo potvrdit a soud je přesvědčen o tom, že jednání žalované nebylo žádným spiknutím jednatele žalované, Bc. R. B. a Bc. T. (případně dalších osob), jak fakticky uváděla žalobkyně.

14. Proti rozsudku okresního soudu podala odvolání žalobkyně, která namítala, že okresní soud učinil na základě provedených důkazů nesprávné skutkové závěry, které opřel především o výpověď zcela nevěrohodné svědkyně Bc. R. B. Závěr o nevěrohodnosti této svědkyně je dán relevantními skutkovými okolnostmi, a to zejména rozpory ve výpovědi, rozpory mezi výpovědí a jinými provedenými důkazy a chováním svědkyně při výslechu (její přesvědčivost, jistota, plynulost výpovědi, ochota odpovídat na otázky). Žalobkyně setrvala na stanovisku, že nebyly splněny hmotněprávní podmínky výpovědi podle § 52 písm. c) zákoníku práce, neboť nebyla s rozhodnutím o organizační změně nejpozději ve výpovědi seznámena, resp. s tímto rozhodnutím ani být seznámena nemohla, neboť s ohledem na provedené důkazy a vše, co v řízení vyšlo najevo, lze s jistotou učinit závěr, že žalovaná rozhodnutí o organizační změně přijala až poté, co jí byl doručen dopis žalobkyně ze dne 31. 5. 2020, ve kterém se dovolávala neplatnosti výpovědi. Stejně tak konání tzv. výběrového řízení se na základě provedeného dokazování jeví jako účelový konstrukt vymyšlený až v rámci procesní obrany žalované. Dle žalobkyně by i „průměrně smýšlející člověk“ neuvěřil tvrzení žalované o tom, že provedla v průběhu března 2020 podrobnou analýzu outsourcingu mzdové agendy a že výsledky tohoto výběrového řízení ji vedly k učinění rozhodnutí o organizační změně, které učinila ve snaze o udržení konkurenceschopnosti na telekomunikačním trhu. Hodnocení jednotlivých důkazů i hodnocení důkazů v jejich souhrnu soudem prvního stupně je nepřiléhavé. Navíc zcela pominul některé rozpory ve výpovědích svědků i některé rozpory mezi výpověďmi svědků a listinnými důkazy, nevypořádal se se všemi relevantními námitkami vznesenými žalobkyní a přijatý nesprávný skutkový závěr vedl k nesprávnému právnímu posouzení věci.
15. Nesprávnost skutkového závěru, že žalovaná dne 26. 3. 2020 učinila rozhodnutí o organizační změně, žalobkyně spatřovala v následujících rozporech:
 - O učiněné organizační změně neexistuje jakákoli zmínka v e-mailové korespondenci mezi účastníky, neexistuje jakákoli elektronická stopa svědčí o tom, že údajná listina byly skutečně vyhotovena dne 26. 3. 2023 (a nikoli později), při předání výpovědi dne 30. 3. 2020 nebylo rozhodnutí ze dne 26. 3. 2020 předloženo žalobkyni, ani nebylo zmíněno. Stěží lze uvěřit Bc. R. B., že vymazala soubor s předmětným rozhodnutím a další soubor se čtyřmi listinami – poptávkami na externí zpracování mezd. Rovněž u těchto listin neexistuje jakákoli elektronická stopa ani žádná doručenko apod., kterou by žalovaná prokázala, že údajný průzkum trhu byl proveden v březnu (a nikoli později, pokud vůbec).
 - Výpověď svědkyně Bc. R. B., že obsah rozhodnutí o organizační změně do výpovědi z pracovního poměru neuváděla, neboť s tímto rozhodnutím chtěl žalobkyni seznámit sám jednatel žalované, je podle názoru žalobkyně logicky rozporná.
 - Se změnou rámcové smlouvy s T-Mobile žalobkyně i podle zjištění soudu prvního stupně nebyla seznámena, přestože podle tvrzení žalované měla být tato změna (hlavním) důvodem přijetí rozhodnutí o organizační změně.
 - Nelogicky vyznívá tvrzení žalované, že rozhodnutí o organizační změně přijala „ve snaze o udržení konkurenceschopnosti na telekomunikačním trhu“, když rozvázáním pracovního poměru s žalobkyní ušetřila 1,2 % mzdových nákladů. O žádné značné úspoře nemůže být vůbec řeč.
16. Nesprávný je rovněž skutkový závěr, že žalobkyně byla dne 30. 3. 2020 jednatelem Ing. H. s rozhodnutím o organizační změně seznámena, neboť neexistují žádné důkazy, které by údajné sdělení o podstatě organizační změny prokazovaly, stojí zde tvrzení žalobkyně proti tvrzení žalované, kdy jednatel žalované má na výsledku sporu přímý zájem a svědkyně Bc. R. B. je nevěrohodná.

17. Soud prvního stupně dospěl k nesprávnému skutkovému závěru, že Bc. T. byla přijata do pracovního poměru v květnu 2020 jako (pátá) asistentka Bc. R. B. a nikoli jako náhrada za žalobkyni na místo mzdové účetní, a to z následujících důvodů:
- Bc. T. nastupuje k žalované v době, kdy žalobkyni běží výpovědní doba a kdy svou práci mzdové účetní nevykonává z důvodu nemocenské.
 - Obsah jednotlivých e-mailů zasílaných Bc. R. B. v dubnu a květnu 2020 zaměstnancům žalované, které žalobkyně v odvolání opětovně podrobně popsala, svědčí o tom, že Bc. T. fakticky nahradila žalobkyni již od 4. 5. 2020 na místě mzdové účetní.
 - Až v návaznosti na písemné sdělení žalobkyně ze dne 31. 5. 2020, že považuje výpověď za neplatnou, si nová zaměstnankyně Bc. T. dne 4. 6. 2020 obnovila přerušené živnostenské oprávnění. Působí značně nevěrohodně, že Bc. T. se účastnila v době přerušení podnikatelské činnosti výběrového řízení na externí zajištění mzdové agendy a že žalovaná dala žalobkyni z místa mzdové účetní výpověď pro nadbytečnost dne 30. 3. 2020, přesto Bc. T. až do 4. 6. 2020 nečinila žádné kroky k obnovení své živnosti.
 - Rozpory ve výpovědích svědkyň Bc. T. a Bc. R. B. ohledně otázky, kdy se Bc. T. dozvěděla o možnosti pracovat externě na živnostenský list mzdy pro žalovanou.
 - V oznámení ošetřující lékařky Bc. T. ze dne 16. 12. 2020 zasláném na OSSZ bylo uvedeno, že pracuje jako mzdová účetní.
 - Svědci P., H. a B. vnímali Bc. T. jako nástupkyni žalobkyně, s tím, že žádnou změnu po odchodu žalobkyně nezaznamenali a že Bc. T. vykonávala stejnou práci jako žalobkyně.
18. Nesprávnost skutkového závěru, že k organizační změně žalovaná dospěla na základě analýzy, kdy již v březnu 2020 provedla výběrové řízení na externí zpracování mezd, vyplývá podle žalobkyně z následujících skutečností:
- Rozpory ve výpovědi Bc. R. B. na otázku, z jakého důvodu neoslovila v údajném výběrovém řízení žalobkyni.
 - Jestliže byl jednatel žalované s dlouholetou prací žalobkyně velice spokojen, jak se vyjádřil ve své účastnické výpovědi, je s podivem, že žalobkyni nenabídl možnost účastnit se výběrového řízení na externí mzdovou účetní nebo ji tuto práci na živnostenský list nenabídl přímo.
 - Zcela nevěrohodně působí výpověď svědkyně Bc. R. B., že žalovaná, která je společností poskytující internetové připojení, komunikuje s potenciálními obchodními partnery tak, že jim poptávky vozí asistentka osobně, resp. háže dopisy do poštovních schránek. Účastnice výběrového řízení sice odsouhlasily své podpisy na předmětných nabídkách, ale nebyly schopné uvést, kdy a jak se k nim poptávka žalované dostala.
 - Neexistoval žádný rozumný důvod k tomu, aby Bc. R. B. odstraňovala vytvořené soubory ze svého počítače.
 - Všechny tři oslovené subjekty jsou v blízkém obchodním nebo jiném vztahu buď k žalované nebo svědkyni Bc. R. B. nebo svědkyni Bc. T.
19. Žalobkyně poukazovala i na další důvody nevěrohodnosti skutkové verze žalované:
- Svědkyně Bc. R. B. v okamžiku, kdy zástupce žalobkyně u druhého výsledku avizoval, že bude mít na svědkyni mnoho otázek, spontánně uvedla, že si s ohledem na dostup času již na nic nepamatuje, z čehož je zřejmé, že nebyla ochotna odpovídat na dotazy.
 - Svědkyně Bc. R. B. před prvním výsledkem projevila nezvyklý zájem a aktivitu v tom směru, aby byla podrobně informována o průběhu celého soudního řízení, což oslabuje její věrohodnost.
 - Svědkyně D. spontánně neuvédla, že k rodině jednatele žalované a ke svědkyni Bc. R. B. má i jiný než pracovní vztah.

- Svědkyně Bc. T. je zcela nevěrohodná, neboť lživě vypovídala, že nezpracovávala mzdy za duben 2020 a že tyto zpracovala Bc. R. B., a dále uvedla, že svědkyni D. neviděla 10 let a že si pouze dvakrát ročně zatelefonovaly, zatímco svědkyně D. připustila, že se vídaly dvakrát, třikrát ročně.
20. Žalobkyně navrhovala, aby odvolací soud napadený rozsudek okresního soudu změnil a žalobě vyhověl.
 21. Žalovaná navrhla potvrzení rozsudku okresního soudu jako věcně správného, přičemž zdůraznila, že skutečnosti rozhodné pro posouzení věci byly objektivně prokázány, zatímco odvolání je vystavěno na subjektivním hodnocení důkazů a domněnkách žalobkyně tak, aby vytvořily dojem jakéhosi komplotu.
 22. Krajský soud jako soud odvolací (§ 10 odst. 1 o. s. ř.) po zjištění, že odvolání žalobkyně proti rozsudku soudu prvního stupně bylo podáno ve lhůtě uvedené v § 204 odst. 1 o. s. ř., přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení jemu předcházející se zřetelem k ustanovení § 206 odst. 2 a § 212 o. s. ř., a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
 23. Odvolací námitky žalobkyně se týkají zejména (ne)správnosti výše uvedených závěrů o skutkovém stavu.
 24. K námitkám proti skutkovému stavu odvolací soud předně v obecné rovině uvádí, že skutková zjištění a závěry jsou v první řadě věcí soudu prvního stupně, před kterým byly důkazy provedeny. To odpovídá zásadám ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Povinností soudu je provedené důkazy hodnotit podle § 132 o. s. ř. na základě své úvahy. Odvolací soud pak v rámci přezkumné činnosti může zasáhnout do výsledku činnosti soudu prvního stupně při hodnocení důkazů pouze tehdy, jestliže způsob, jak k němu soud prvního stupně dospěl, neodpovídá postupu vyplývajícímu z § 132 o. s. ř. Za chybu při vytváření skutkových závěrů soudem prvního stupně může být proto považováno, pokud soud vezme v úvahu skutečnosti, které z dokazování ani z přednesů účastníků nevyplývají ani nevyšly při řízení jinak najevo, dále pokud opomene hodnotit skutečnosti, které vyplynuly z dokazování nebo které vyšly za řízení najevo jinak, a pokud neprovede navrhované důkazy, přestože byly navrženy důvodně. Chybou rovněž je, jestliže v hodnocení důkazů, popř. poznatků, které vyplynuly z přednesů účastníků nebo které vyšly najevo jinak, z hlediska závažnosti (důležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálně věrohodnosti, je logický rozpor, nebo jestliže hodnocení důkazů odporuje § 133 až § 135 o. s. ř. **Nelze-li soudu prvního stupně v tomto směru vytknout žádné pochybení, není možné ani polemizovat s jeho skutkovými závěry.** Jinak řečeno, hodnocení důkazů, a tedy ani skutkové zjištění jako jeho výsledek, nesmí odvolací soud napravit z jiných, než výše uvedených důvodů (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 2017 sp. zn. 21 Cdo 1472/2017).
 25. Soud prvního stupně v projednávané věci respektoval pokyny odvolacího soudu obsažené v předchozím rozhodnutí ze dne 7. 12. 2022, č. j. 16 Co 199/2022-216, doplnil dokazování, zjistil řádně a úplně skutkový stav věci a velmi podrobně vyhodnotil provedené důkazy, a to v souladu s ust. § 132 o. s. ř. jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti (viz zejména body 69 až 79 odůvodnění napadeného rozhodnutí), přihlédl přitom ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, kdy jeho úvahy při hodnocení provedených důkazů odpovídají zásadám logického myšlení. Odvolací soud neshledal nic, co by v tomto směru soudu prvního stupně vytkl. Skutková zjištění popsána v bodech 5 až 54 a shrnutá v bodě 57 odůvodnění napadeného rozhodnutí mají oporu v provedeném dokazování, proto odvolací soud tato skutková zjištění soudu prvního stupně jako správná a úplná přejímá a pro stručnost na ně v plném rozsahu odkazuje. Odvolací soud se zcela ztotožnil rovněž s právním posouzením věci soudem prvního stupně (body 65, 67 a dále 80 až 89 odůvodnění napadeného rozhodnutí) a nemá co podstatného k němu dodat, ostatně samotná žalobkyně v odvolání namítala, že k nesprávnému právnímu posouzení věci došlo výhradně v důsledku nesprávných skutkových závěrů.
 26. V posuzované věci odvolací soud – navzdory odlišnému názoru žalobkyně – nezjistil žádné kvalifikované pochybení, jež by mohlo být z hledisek výše uvedených posuzováno jako porušení postupu vyplývajícího z ustanovení § 132 o. s. ř. Odvolatelkou namítaný podstatný rozpor mezi

provedenými důkazy a z nich učiněnými skutkovými závěry soudu prvního stupně, ani znaky nepřipustné libovůle při hodnocení důkazů odvolací soud neshledal. Argument žalobkyně, že skutkové verzi žalované by neuvěřil ani „průměrně smýšlející člověk“, nepovažuje odvolací soud za opodstatněný. Dovětek žalované o „udržení konkurenceschopnosti na telekomunikačním trhu“ je nepochybně poněkud nadnesený, nicméně soud prvního stupně v souladu s recentní judikaturou vysvětlil, proč není „absolutní výše“ úspory mzdových nákladů při posuzování poctivosti záměru zaměstnavatele při rozhodnutí o organizačních změnách až tak významná. Odvolací soud nedohledal na vyhodnocení výsledků dokazování soudem prvního stupně nic excesivního a nespátroval důvod dokazování opakovat či doplňovat. Soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku náležitě objasnil, proč se přiklonil ke skutkové verzi žalované. Na rozdíl od žalobkyně pokládá odvolací soud hodnocení důkazů soudem prvního stupně za přiléhavé a přesvědčivé. Z podrobné narace obsahu odůvodnění napadeného rozsudku a odvolání žalobkyně je zřejmé, že soud prvního stupně se vypořádal se všemi relevantními námitkami žalobkyně a neopomenul se vyjádřit k žádným podstatným (pro posouzení věci klíčovým) rozporům, na které žalobkyně poukazovala. Odvolací soud proto necítí potřebu opětovně se vyjadřovat se k jednotlivým dílčím argumentům žalobkyně, které by mohly být toliko podkladem pro možné jiné hodnocení provedených důkazů, resp. které představují pouhou polemiku se skutkovými závěry soudu prvního stupně.

27. S ohledem na výše uvedené odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I o věci samé jako věcně správný v souladu s ustanovením § 219 o. s. ř. potvrdil.
28. Oproti tomu změnu odvolací soud provedl v výroku II o náhradě nákladů řízení účastníků. Nadále sice platí, že žalovaná byla v řízení procesně úspěšná a podle § 142 odst. 1 o. s. ř. má právo na náhradu nákladů řízení. K účelně vynaloženým nákladům řízení žalované patří náklady právního zastoupení, jejichž náhradu odvolací soud přisoudil žalované ve shodě se soudem prvního stupně podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Konkrétně náklady právního zastoupení sestávají z odměny advokáta za 16,5 úkonů právní služby po 2 500 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepis vyjádření k žalobě ze dne 10. 9. 2020, účast u jednání dne 11. 2. 2021, 2 úkony za účast u jednání dne 29. 6. 2021, účast u jednání dne 5. 4. 2022, 2 úkony za účast u jednání dne 9. 6. 2022, sepis odvolání včetně jeho doplnění ze dne 18. 8. 2022, účast na jednání před odvolacím soudem dne 7. 12. 2022, 3 úkony za účast na jednání dne 14. 3. 2023, 3 úkony za účast u jednání dne 15. 9. 2023 a ½ úkonu za účast u vyhlášení rozhodnutí dne 25. 9. 2023). Dále náleží žalované náhrada hotových výdajů advokáta v paušální výši 5 100 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, náhrada za promeškaný čas v souvislosti s cestami ke shora uvedeným jednáním v celkovém rozsahu 42 půlhodin po 100 Kč podle § 14 advokátního tarifu a náhrada cestovních výdajů k těmto jednáním ve výši 13 406 Kč (ohledně výše cestovních náhrad odvolací soud odkazuje zcela na podrobné odůvodnění soudu prvního stupně na str. 26 a 27 napadeného rozsudku), tj. celkem 63 956 Kč. Tuto částku je třeba navýšit o náhradu za 21 % DPH ve výši 13 431 Kč, neboť zástupkyně žalované je plátcem daně z přidané hodnoty. Náklady řízení žalované dále spočívaly v zaplaceném soudním poplatku za odvolání ve výši 2 000 Kč. Celkem činí výše náhrady nákladů řízení žalované 79 387 Kč.
29. Oproti soudu prvního stupně odvolací soud nepřiznal žalované náhradu nákladů spojených s písemnými podáními ze dne 3. 3. 2021, 10. 6. 2021, 31. 8. 2021, 20. 4. 2022, 27. 1. 2023 a 8. 5. 2023. Za další písemná podání žalované (kromě vyjádření k žalobě) přiznává odvolací soud ve své rozhodovací praxi náklady jen výjimečně, a to zpravidla pouze tehdy, pokud se jedná na reakci na zcela novou situaci. Naopak za doplnění procesní obrany, která měla a mohla být již součástí prvotního vyjádření k žalobě (podání 3. 3. 2021 a 10. 6. 2021), nebo za repliku k vyjádření protistrany, k němuž se mohl účastník vyjádřit v rámci přednesu u ústního jednání, resp. vyjádření k dokazování a návrhy na doplnění dokazování (jak tomu bylo u zbývajících podání, počínaje podáním ze dne 31. 8. 2021) odvolací soud účastníku zpravidla náhradu nepřiznává. Odvolací soud přezkoumal shora uvedená písemná podání zástupkyně žalované a dospěl k závěru, že je nelze považovat za písemná podání nebo návrhy ve věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu.

30. Rozhodnutí o náhradě nákladů odvolacího řízení je odůvodněno ust. § 224 odst. 1 za použití § 142 odst. 1 o. s. ř. Procesně úspěšné žalované vznikly v odvolacím řízení náklady ve výši 8 913 Kč, které představují odměnu za 2 úkony právní služby (sepis vyjádření k odvolání a účast u jednání dne 9. 4. 2024) po 2 500 Kč podle § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 3 písm. a) a § 11 odst. 1 písm. g) a k) advokátního tarifu, 2 režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, náhradu za promeškaný čas v rozsahu 5 půlhodin po 100 Kč podle § 14 advokátního tarifu a náhrady cestovních výdajů k odvolacímu jednání ve výši 1 266 Kč (osobním motorovým vozidlem o průměrné spotřebě 5,0 l nafty na 100 km, cena paliva 38,70 Kč/l, sazba základní náhrady za 1 km jízdy 5,60 Kč, ujeté z Olomouce do Ostravy a zpět 168 km), tj. celkem 7 366 Kč. Tuto částku je třeba opět zvýšit o náhradu za 21 % DPH ve výši 1 547 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možno podat dovolání, jestliže rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak, a to ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Okresního soudu v Ostravě.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 9. dubna 2024

Mgr. Tomáš Zubek v. r.
předseda senátu